

ZVON

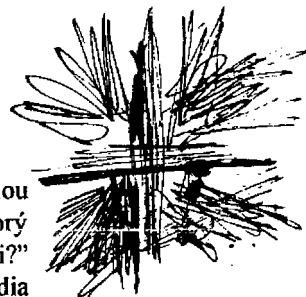
4/99

Prožíváme spolu s cirkví velikonoční dobu, dobu radostného slavení, které trvá až do slavnosti Seslání Ducha Svatého. V tomto čísle Zvonu přinášíme první část kapitoly, kterou jsme prošli na velikonoční přípravě v Astorii. Jde o překlad díla Fran Ferdera "Words Made Flesh" o lidských vztazích a komunikaci, přeložený a upravený P. Martínem Bubákem SVD. Připojujeme také list biskupa Jaroslava Škarvady ke dni uprchlíků, který je vysoce aktuální zvláště vzhledem k situaci v bývalé Jugoslávii.

Díky vám za všechna velikonoční přání
Jindřich Kotvrda

VIJADROVANIE POCITOV VO VZŤAHOCH

Keď Ježiš videl, ako (Marta) plače a ako plačú aj Židia, čo s ňou prišli, zachvel sa v duchu a vzrušený [s povzdychom, ktorý pochádzal priamo zo srdca] povedal: "Kde ste ho uložili?" Povedali mu: "Pane, pod' sa pozrieť!" A Ježiš zaslzil. Židia povedali: "Hľa, ako ho miloval!" (Jn 11, 33-36).

Ježiš bol mužom hlbokých citov. Autori kresťanského Písma ho opakovane portrétojú ako človeka, ktorý mal intenzívne emocionálne zážitky, a ktorý aj navonok vyjadroval to, čo pociťoval v hĺbke svojho bytia.

Príkladom takejto situácie je smrť jeho priateľa Lazára. Ježiš prichádza k hrobu, v ktorom je Lazár pochovaný. Stretá sa tam s Máriou, Lazárovou sestrou, ktorá je vyčerpaná od žiaľu. Ježiš je emocionálnou intenzitou celej tejto situácie okamžite zasiahnutý. Máriine slzy sa ho dotýkajú a nútia ho, aby zostúpil hlbšie do toho, čo sa práve stalo. Človek, ktorého obaja milovali, je mŕtvy. Nikdy už s ním neprehovoria. Nikdy sa už s ním spolu nebudú smiať, deliť sa o jedlo, nikdy už nebudú v jeho blízkosti. Je preč, preč navždy.

V prvom momente Ježiš urobil to, čo by urobil každý jeden z nás, keby stál zoči voči tvrdosti nečakanej smrti: Hlboko si povzdychol. Bol to povzdych, ktorý bol vyjadrením ťažoby, ktorú cítil v samom jadre svojej bytosti. No neprešlo ani pár sekúnd a tento povzdych sa mení na slzy. Ježiš plače. Tento dospelý a zrelý človek, ktorý všade káže davom s takou nevšednou autoritou a silou, je zrazu zaskočený emóciami. Tento vodca a uzdravovateľ, taký mocný tvárou tvár svojim protivníkom a taký silný pred svojimi nepriateľmi, prepukne do plaču pred tvárou všetkých. Tvárou tvár smrti, zaskočený pocitom straty a smútku dovoľuje svojim emóciám, aby boli vyjadrené tým najľudskejším možným spôsobom.

Ježiš plakal. Plakal, pretože toto bola jediná vec, ktorú bol schopný vo chvíli, keď ho zvnútra zvierala agónia urobiť. Plakal, pretože plakala Maria, a jeho súcit s ňou ho prenikal až do hĺbky

srдца. Ježiš plakal, pretože slzné kanáliky boli súčasťou jeho tela - tela, ktoré prišiel objasť, keď sa stal človekom - a on nemal v úmysle žiadnu mohútnosť tohto svojho tela poprieť. **Plakal preto, lebo mu počas jeho rastu nebolo ustavične zdôrazňované, že silní chlapi neplačú.** Ježiš plakal, pretože cítil v sebe slzy, a tieto slzy sa predierali jeho očami a on bol človekom až príliš zdravým na to, aby ich potláčal.

Potom sa však stane čosi neobyčajné:

Ježiš sa (potom) znova zachvel a pristúpil k hrobu... Ježiš povedal: "Odvalte kameň!" (Jn 11, 38).

Najprv, na začiatku, tu bol **silný nápor drsného pocitu**, ktorý sa Ježiš nepokúšal zjemniť alebo skryť. Potom tu bolo **vonkajšie vyjadrenie** tohto pocitu a to prostredníctvom slz. Zdá sa, že tým, že Ježiš naplno uznal a vyjadril tento svoj pocit, otvoril cestu k tomu, **aby sa potom udialo ešte niečo iné.** "Znova sa zachvel"; druhý povzdych, nové zachvenie nachádzajúce sa v jadre jeho bytosti, ktoré sa dralo na povrch.

Celé to vypadá tak, ako keby Ježiš - teraz už úplne zjednotený so svojim centrom za pomoci počiatočného zážitku silnej emócie a odľahčený jej vyjadrením - bol v tejto chvíli úplne slobodný premiestniť sa do dokonca ešte hlbších častí svojho bytia. **Pod vzdychom sa nachádza ešte iná mocná sila.** Za slzami sa nachádza **niečo iné** čo si žiada, aby to bolo uvoľnené. Vzdych a slzy ho privádzajú bližšie k jeho vlastnému srdcu - k srdcu, ktoré mu hovorí, že život je mocnejší než smrť, a že pre toho, kto verí plač nie je poslednou odpoveďou. **Za vzdychom a plačom sa nachádzala VIERA.**

"Odvalte kameň!" To, čo pohlo Ježiša k tomu, aby prešiel od žiaľu prítomného okamihu k druhu života, ktorý sa nachádza za časnou bolesťou, bola jeho reakcia na to jeho "zachvenie sa znova". *To, čo Ježiš vykonal, je celé opísané v evanjeliu v rámci jeho pocitov, ktoré pri celej tej udalosti mal a cítil.* Ježiš ide k životu cez ne, nie ponad ne.

Ježiš a ľudské emócie

Keď čítame biblické príbehy o Ježišovi, jasne na nich vidíme, že **Ježiš bol schopný svoje pocity vyjadriť úplne slobodne, bez akéhokolvek pocitu hanby alebo rozpakov.** Autor listu Hebrejom predstavuje Ježiša ako toho, ktorý prežíva presne tie isté ľudské zážitky, ako všetci ostatní ľudia na svete. Jednou z častí týchto jeho zážitkov bola schopnosť cítiť, a to cítiť hlboko. Ježiš prešiel cez úplne celú škálu ľudských zážitkov:

Bolo mu ľúto (Lk 7, 13)

Pohnutý súcitom, Ježiš vystrel svoju ruku (Mk 1, 41)

"Ako často som túžil" (Lk 13, 34)

A smútok ho prenikol (Mt 26, 37)

S hnevom si ich premeral a zarmútený ich zaslepenosťou (Mk 3, 5)

...povolal k sebe tých, ktorých sám chcel (Mk 3, 13)

...namrzený im povedal (Mk 10, 14)

V tej hodine zaplesal (Lk 10, 21)

...zazrel mesto, plakal nad ním... (Lk 19, 41-42)

“Veľmi som túžil...” (Lk 22, 15)

“...tak ja milujem vás.” (Jn 15, 9)

Keď to Ježiš počul, zadivil sa... (Mt 8, 10)

Ježiš bol naplnený **takmer nevyjadriteľnou horlivosťou** dokončiť svoju misiu: “Prišiel som, aby som priniesol na zem oheň a po čom inom túžim, ako po tom, aby už vzplanul!” (Lk 12, 49). Človek je schopný cítiť v týchto jeho slovách priam **prevolávajúcu túžbu**, druh bolesti prechádzajúci cez každý jeden sval jeho tela. Ježiš vedel veľmi dobre, čo to je bolesť a sklamanie pochádzajúce z odmietnutia, poznal čo to je agónia smútku. Mal možnosť zažiť, čo to znamená cítiť v sebe takmer až neuveriteľnú túžbu po niečom, túžbu, ktorá sa prediera priamo až k srdcu, a ktorá doslova zvierá žalúdok. V istých momentoch ho táto túžba pohla až k slzám, k tomuto vlhkému a slanému spôsobu vyjadrenia pocitov. Bol vyburcovaný hnevom, trápil sa s netrpezlivosťou a vychutnával radosť a nadšenie. Jeho život bol dotknutý súcitom a na jeho tvári sa zračievala jemnosť. Ježiš vedel, čo to je láska.

Ježiš nebol nejakým citovo zamrznutým Mesiášom, ktorý by okolo seba bol býval zhromaždil malú skupinu svojich nasledovníkov, ktorých by sa bol rozhodol nazývať priateľmi. Ježiš nebol nejakým sterilným Bohom, udržiujúcim si bezpečný odstup od ľudí, a potulujúcim sa po Galilejskom vidieku v spoločenstve ľudí. Ježiš nebol nejakým Vykupiteľom, ktorý by bol býval mal vždy nad všetkým prehnajú kontrolu. Niektorí si možno myslia, že Ježiš mal svoje pocity iba preto, aby mu pomohli byť efektívnym. To nie je pravda. Ježiš mal pocity, preto lebo bol človekom a cítiť je ľudské. Ježiš vedel, že byť naplno ľudským nie je niečo, čo by bolo nezlučiteľné s tým, čo je božské. On tieto dve veci dal dohromady.

My sa cítime a vyhlasujeme za Ježišových nasledovníkov. Avšak nasledovníci Ježišovi sú povinní formovať úplne svoj život podľa jeho života. Jeho nasledovníci sú povinní byť takými, akým bol on. Ježišovi nasledovníci sú povolani prostredníctvom svojho krstu a povzbudzovaní Ježišovým životom, aby boli mužmi a ženami hlbokých emócií.

Pocity, naša cesta k Bohu

Nie je dnes zriedkavosťou stretnúť sa s ľuďmi, ktorí sa snažia ako “dobrí kresťania” prebehnúť cez svoje pocity a emócie tak rýchlo, ako je to len možné. V istej chvíli napríklad pocítia nával hnevu alebo smútku. Avšak hneď, akonáhle si to uvedomia, spustia v sebe istý mechanizmus a zmobilizujú všetky svoje sily, aby ich intenzitu otupili. Niekedy to robia **prostredníctvom modlitby**. Úzkostliví kresťania, keď v nich prepukne nejaká emócia, pociťujú v sebe hneď akýsi vnútorný hlas, ktorý ich emóciu odsúdi ako niečo, čo je neprijateľné a ktorý ich potom pohne k tomu, aby ju “odovzdali Bohu”, alebo aby mu ju “obetovali”.

Každý pokus o prehnané zduchovenie emocionálneho života vedie v konečnom dôsledku k tomu, že svoje emócie začneme do seba pochovávať, či už je to smútok, žiaľ, hnev, sexuálne pocity, strachy, príťažlivosť alebo mnoho iných podobných emocionálnych zážitkov. Veľmi často obetovanie nepríjemných pocitov nie je v skutočnosti modlitbou. Je to iba nábožné meno pre to, čo odborníci nazývajú: *psychické potláčanie*. Nie je možné obetovať Bohu to, čo sme si ešte

neprivlastnili, čo sme ešte neprijali naplno za svoje. Nemôžeme Bohu dať predsa to, čo sme ešte sami neprijali ako svoje vlastné. **Je to tak, ako s Ježišom pri Lazárovom hrobe: nemôžeme byť hlboko pohnutí smerom k transcendentálnemu životu, ak najprv nie sme hlboko pohnutí prítomnou skutočnosťou.** K tomu, čo je nadprirodzené sa nedostávame tým, že preskočíme to, čo je ľudské. Ide to iba tak, že to ľudské najprv zakúsime naplno. **Nie je možné pocítiť radosť vzkriesenia dokiaľ sme neprešli cez vzdychanie a trúchlenie nad smrťou.**

Ako kresťania sme povinní byť pohnutí súcitom a naplnení nehou. Musíme byť vyhecovaní hnevom, musíme zápasit' s netrepezlivosťou a tešiť sa z radosti. Musíme túžiť a chcieť, cítiť bolesť a plakať. Musíme spoznať lásku.

Boha, ktorý vstúpil do ľudských pocitov, nesmieme za žiadnu cenu obrátiť na nejakého stoického Spasiteľa. Nesmieme za žiadnu cenu minimalizovať príbehy a udalosti jeho emocionálnej výrazovosti a to len preto, aby sme sebe samým zabezpečili ospravedlnenie nášho úteku pred svojimi vlastnými emóciami.

Vyjadrenie pocitov a duševné zdravie

Dôležitosť, ktorú pripisujú emóciám evanjeliá je totožná s dôležitosťou, ktorú emóciám pripisujú psychologické vedy. **Schopnosť rozpoznať pocity a vhodne ich vyjadriť je známkou duševného zdravia. Neschopnosť tak urobiť je znakom toho, že človek nie je naplno dobre vyvinutý ba dokonca že môže byť nositeľom nejakej mentálnej poruchy.**

V minulosti na nás vplývalo a stále ešte vplýva veľa kultúrne, sociálne a nábožensky podmienených faktorov, ktoré nám neboli vždy veľmi nápomocné v tom, aby sme sa naučili správne svoje pocity vyjadrovať. V spoločnosti, ktorá ustavične zdôrazňuje, že ženy sú emocionálnejšie ako muži, a že ženy na rozdiel od mužov môžu niektoré svoje pocity vyjadriť slobodnejšie, nie je pre mužov ľahké cítiť sa slobodnými vo vyjadrovaní svojich pocitov. Takito muži, v mysliach ktorých sa v súvislosti s mentalitou muža objavujú výlučne obrazy tzv. "macho mentality", veľmi často potom vymazávajú zo svojho stredu akékoľvek nežné pocity a v svojom každodennom živote si málokedy spomenú čo aj na tie najnutnejšie vľúdne a srdečné slová. Nie je zriedkavosťou v našej spoločnosti vidieť, ako sa muž dokáže rozcítiť napríklad pred televíznou obrazovkou, keď sleduje zápas svojho obľúbeného mužstva, avšak keď je zo svojou manželkou osamote, nedokáže nájsť ani to najotrepanejšie slovo na vyjadrenie svojej lásky k nej. Nehovoríme o prípadoch, kde láska nie je. Myslíme na tie prípady, kde láska ešte je.

Mužom bolo vždy pripomínané, aby si uchovali vždy silnú vládu nad svojimi pocitmi, a aby sa nikdy neznižili k tomu, aby plakali. Dôsledkom potom bolo to, že podľa stupňa, ako boli úspešní v potláčaní svojich pocitov, boli úspešní aj v potláčaní svojej ľudskosti. Takito muži pomocou takejto mentality stratili potom väčšinu zdrojov pre budovanie si intimity, blízkosti k ľuďom.

U žien bolo a je tomu trocha inak. Im, na rozdiel od mužov, spoločnosť dovoľuje, aby boli emocionálnymi; avšak nie vždy ich povzbudzuje k tomu, aby svoje pocity aj slovné vyjadrili.

Tieto dve veci sú totiž veľmi odlišné. Človek môže byť emocionálny tým, že plače, že búcha dverami, že sa mračí, že hubuje. Avšak to ešte neznamená, že pocity sú jasne a vhodne adresované na to miesto, kde patria, alebo že sú adekvátne vyjadrené.

Ak majú byť pocity vyjadrené tak, aby pozdvihli kvalitu vzťahu, a aby viedli k prehĺbeniu intimity, potom je nevyhnutné, aby sme ich vlastnili - aby sme si ich sami uznali - a aby sme ich aj slovné pre iných vysvetlili a objasnili. Presne toto je to, čo vzťahy oslobodzuje od tmy zmätku. *(pokračovani prístě)*

Cyril Jeruzalémský, +386 v mystagogické katechezi mluví ke katechumenům, tedy k těm, kdo se připravují na křest takto:

Byli jste přivedeni do koupele svatého křtu, jako byl přiveden Kristus z kříže do připraveného hrobu.

Každý z vás byl otázan, zda věří ve jméno Otce a Syna a Ducha Svatého. Složili jste spásonosné vyznání a budete třikrát ponořeni do vody. Třikrát jste opět vynořeni. Tím znázorňujete symbol Ježíšova třídního klidu v hrobě.

Neboť tak jako náš Spasitel byl tři dny a tři noci v nitru země, tak jste také vy napodobili při prvním vynoření první Kristův den v zemi, a při ponoření noc. Kdo je v noci, už nevidí. Kdo žije ve dne, žije ve světle. Tak ani vy jste při ponoření nic neviděli, podobně jako v noci. A přece, při vynoření jste byli jako ve dne. V podobném postupu jste zemřeli a znovu jste se narodili. Spásonosná voda se vám stala hrobem i matkou.

Skvěle se na vás hodí to, co říká Šalomoun v jiné souvislosti: "Je čas k rození a čas k umírání." U vás je to obrácené: Čas umírání se pro vás stal časem narození. Jeden čas způsobil obojí a vaše narození se událo současně se smrtí.

Jak vzácná, neslýchaná skutečnost! Nezemřeli jsme skutečně a nebyli jsme pohřbeni skutečně, nebyli jsme skutečně ukřížováni ani jsme nevstali skutečně. Stalo se to jen obrazně jako napodobení: Vykoupení je ovšem skutečností.

Kristus vpravdě zemřel, byl opravdu pohřben a vpravdě vstal z mrtvých. To vše je nám darováno skrze milost. V obrazném jednání máme mít podíl na jeho smrti a ve skutečnosti máme obdržet spásu.

Jaká přebohatá láska k člověku! Kristus byl přibit za své neposkvřené ruce a nohy a musel vytrpět bolesti. Mě ale daruje skrze podíl na jeho utrpení spásu bez toho, že bych musel snášet utrpení a námahu.

Ať si nikdo nemyslí, že křest dává pouze milost odpuštění hříchů a Božího dětství, tak jako křest Janův dával jen odpuštění hříchů. Víme určitě: jako křest očišťuje od hříchů a zprostředkuje dar Ducha Svatého, tak jste také vy obrazem utrpení Kristova, jak píše Pavel:

"Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt." (Přel. J.K.)

Úmysly mší sv. sloužených do uzávěrky Zvonu:

22-III-99 za Monsignora Františka Plannera

*Jana a Jiří
Plannerovi*

26-III-99 za zemřelého Msgr Františka Plannera

rodina Sedláčková

28-III-99 za zomrelého Jana Machoviča

rodina Jelínkova

01-IV-99 za maminku Marianu Novákovou

Anna Benáčková

03-IV-99 za zemřelé rodiče

Anna Benáčková

04-IV-99 za zemřelého Boleslava Zietka

Henryk Zietek

06-IV-99 za zdraví a Boží požehnání Zity Lehmové, Věry Honeiser, Věry Křenkové, J. Sedláčka, M. Szigety, J. Ministra, M. Kašpara

Nada Horáková

08-IV-99 za zemřelou Marii Kašpaříkovu

rodina Křenčíkova

10-IV-99 za všechny zemřelé příslušníky naší krajanské rodiny

rodina Králova

11-IV-99 za členy krajanského a exulantského společenství ve Washingtonu DC a okolí

13-IV-99 za Roberta Horáka a rodinu

Nada Horáková

14-IV-99 za krajanskou rodinu

Milada Hanáková

18-IV-99 na poděkování za 50 let (oprava) od přechodu hranic

Zdeněk Rutar

Úmysly mší svatých na příští neděle

25-IV-99 na dobrý úmysl

Zdeněk Rutar

2-V-99 zatím volná

16-V-99 zatím volná

23-V-99 zatím volná

DEN UPRCHLÍKŮ

Jsou jich dnes miliony, vyskytují se na všech kontinentech, a s většinou z nich si nikdo neví rady. Tito nešťastní lidé bloudí v cizích zemích bez domova a často i bez rodiny. Setkáváme se s nimi i v naší vlasti. Mluví jinou řečí, vyznávají většinou jiné náboženství, někteří dokonce dráždí i barvou své pleti. Mnozí asi sami litují, že se nechali svést nesvědomitými převaděči. Co s nimi ale máme společného my? – řeknete si.

Co s nimi máme společného? To je otázka, která jitrí naše svědomí. Nutí nás přiznat barvu. Zda chceme být jako Kain, který se necítil odpovědným za osud svého bratra, anebo zda v našem srdci zaznívá slovo evangelia: „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších bratří, to jste učinili mně.“ Jistě, jejich problémy by měly řešit státy, kterými se ubírají. Někteří z nich by snad neměli být ani vpuštěni do naší země. To všechno je asi pravda, ale co dělat, když je potkáte? Když za takovým pracovníkem Charity přijde žena, která kdesi v lese při hranicích porodila dítě, pro které

yní nemá ani pleny? Že to byla od ní nesvědčitost v takovéto situaci se vydat na cestu? Ale co když jí šlo o život, vlastně o ty dva životy, i o ten, který nesla ve svém lůně? V „civilizované“ Evropě se takovéto případy řeší často jinak. Tito prostí lidé však mají k životu, ke každému lidskému životu, posvátnou úctu. Máme je za to pokárat?

Na přelomu let 1949/50 se nacházelo v podobné situaci mnoho našich krajanů. Utíkali, aby si zachránili život před řáděním komunistické hrůzovlády a ocitli se s holýma rukama v Německu vyhladovělém válkou. Měli to také těžké, ale byli většinou vzdělání, uměli cizí řeči, dovedli se hájit. Dnešním uprchlíkům tyto předpoklady často chybí. Nevědí si rady, jsou bezbranní, ale jsou tu, stali se našimi „bližními“. A tu o nich platí to, co o bližních říká evangelium. Jistě, my máme své vlastní problémy. Máme stále hlouběji do kapsy. Měli jsme povodně, máme své nezaměstnané a své vlastní bezdomovce. Ale zde před námi stojí někdo, kdo přesto naši pomoc potřebuje. Nemá žádné doklady, nemá žádné právo, právně vlastně ani neexistuje. Jeho jméno je pouze „bližní“. Anebo snad Josef? Anebo snad Maria? Anebo se snad to jejich děťátko jmenuje Ježíš? To, co pro ně uděláme, platí přece jemu, Ježíšovi. Jaké pěkné písně dovedeme o vánocích Ježíškovi zpívat. On ale dnes čeká zřejmě na něco jiného. Na konkrétní pomoc, na pomoc nejubožejším ze svých bratří.

Díky Bohu všechny naše diecézní Charity mají pracovníky, kteří tuto službu lásky konají za nás. Někdy přímo u hranic, někdy ve městech anebo v uprchlických táborech, v podmínkách opravdu nesnadných. Jejich domácí Charita, která je vysílá, má však už tolik problémů, že je nemůže vybavit dostatečnými prostředky. Jediná příležitost, jak pro ně získat fondy, je právě tento den uprchlíků. Jediná příležitost v roce přispět těmto potřebným bližním. Třebas těm uprchlíkům, kteří jsou v situaci svaté Rodiny po útěku do Egypta. Kolik letos dostanou? Kolik jim pošlu já? Předem Pán Bůh zaplat!

Za Českou biskupskou konferenci + Jaroslav Škarvada předseda komise pro pastorační migrantu

Byl jednou jeden bohatý muž, který si to chtěl "odnést sebou," až zemře. Modlil se a modlil, až mu Pán povolil, ale pod jednou podmínkou, že si svého bohatství vezme jenom jeden kufr. Boháč se začal strachovat: "Jakou měnu si vzít - dolary, jeny, libry či marky?" Nakonec se rozhodl, že koupí zlatou desku.

Když jej potom Bůh povolal domů, svatý Petr jej pozdravil, ale řekl mu, že si sebou kufr vzít nemůže.

"Máme s Bohem dohodu, že si to mohu vzít," vysvětlil mu boháč.

"Je to neobvyklé," řekl sv. Petr. "Ještě se mi to nikdy nestalo. Můžu se podívat?"

Muž otevřel kufr a ukázal mu zářící zlatou desku.

"*Dlaždice!*" vykřikl udiveně svatý Petr. "Proč si propána sebou berete *dlaždici*?"

Holy humor

V týdnu od 23. dubna navštíví New York Petr Melichar z pražského arcidiecézního centra pro mládež. Na neděli 25. dubna má pro nás připraven program o životě církve v ČR a ve východní Evropě, případně i o krajanech na Ukrajině. Přiveze také videokazetu o práci s mládeží v ČR. Program se bude konat ve školní jídelně po pravidelné mši sv. Přijďte!

Blahopřejeme k narozeninám:

Anna Benáčková 31. března, Zdeněk Rutar 25. duben, Věra Křenková 26. duben, Alena Adamcová 6. květen, Arthur Zahradník 7. květen, Gabriela Lehm ml. 8. květen, Martin Král 11. květen, David Zeman 12. květen, Marie Křenčíková 17. květen, Jana Fojtíková 18. květen

Zemřeli:

bratr Rolanda Jurovatého, Marie Kašpaříková, maminka Boženy Zahradníkové

Splň naši naději, že se nimi budeme v tobě věčně žít a vidět tvou slávu; potom už nebude pláč, protože tě uvidíme tváří v tvář a budeme ti podobni na věky, Bože náš, a věčně tě budeme chválit...

Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu:

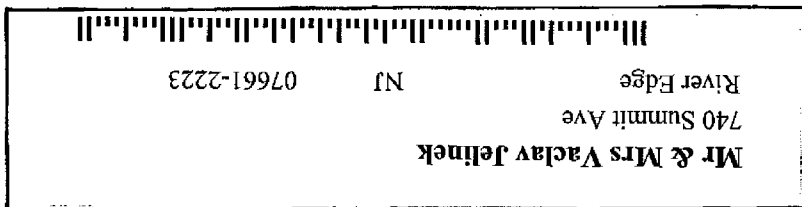
Libuše Hurdes NJ, Nadia Horáková NY, Roland Jurovatý NY, Anna Křížová NY, Otto Kučera NY, Agnes Franc NY, Vlasta Cihlářová NY, Vlasta Seibertová FL, Stanislav a Eva Jakuba CT, rodina Mokránová NY, Alena Homoláčová FL

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10:30 ráno, v dolním kostele u Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave). Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši sv. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.

Slovenská mše sv. každou neděli v 10 hod. ráno u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)

Adresa českého kněze: P. Jindřich Kotvrda, PO Box 387, Roslyn NY 11 576

Tel: (516) 621 2222 Fax: (516) 621 7892 Email: jindra@webspan.net www.czechia.com/zvon

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE PAID
ROSLYN NY 11576
PERMIT NO. 54

ST. MARY'S
PO BOX 387
ROSLYN NY 11576
ZVON